

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37.491/2013/5.szám

A Kúria a dr. Czövek János ügyvéd által képviselt felperesnek a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal alperes ellen tartózkodási engedély visszavonása tárgyú határozat felülvizsgálata iránt indított perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. április 4-én kelt 24.K.29.496/2013/2. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 3. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.29.496/2013/2. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra - 30.000 (harmincezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes mongol állampolgár, keresőtevékenység folytatása célú tartózkodási engedélye 2012. november 11-ig volt érvényes. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága 2012. január 25-én hivatalból eljárást indított a felperes tartózkodási engedélyének visszavonása tárgyában, miután tudomására jutott, hogy a felperest foglalkoztató M Bt. 2 éve, 2010. nyara óta nem működött, alkalmazottakat nem foglalkoztatott, mint munkáltató 2010. évre nullás adótartalommal adott be bevallást.

Az elsőfokú hatóság a 2012. január 30-án kelt 106-1-3657/2/2012-T. számú határozatával a felperes tartózkodási engedélyét visszavonta.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2012. június 27-én kelt 106-T-3608/12/2012. számú határozatával az elsőfokú határozatot az indokolási rész kiegészítésével helybenhagyta. Megállapította a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés d) és f) pontja és a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (5) bekezdése alapján, hogy a felperes a másodfokú eljárásban csatolt új munkaszerződése ellenére jogszerűen kereső tevékenységet nem folytathat, jogszerűen jövedelmet sem szerezhet, mert munkavállalási engedélye

visszavonásra került. Mindezek alapján a felperes megélhetése, tartózkodási célja nem igazolt. A megtakarítás összege három hónapot meghaladó megélhetése, lakhatása és kiadásai fedezetére nem elegendő.

A másodfokú hatóság a magyarországi szálláshelyet, a visszautazási feltételeket, egészségügyi ellátása költségei fedezetét elfogadta igazoltnak.

Az alperes megállapította továbbá, hogy a felperes 2010. október 26-án benyújtott tartózkodási engedély meghosszabbítási kérelméhez olyan, 2010. november 25-én kelt munkaszerződést csatolt, amelyhez valós munkavégzés nem társult, mert a munkáltató 2010. nyara óta nem működött sem a székhelyén, sem a telephelyén, nem foglalkoztathatta a felperest. A felperes hamis adatot, valótlan tényt közölt a hatósággal a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében, ezért a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kellett vonni.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, amelyben a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának, 51.§ (2) bekezdésének, 72.§ szerinti indokolási kötelezettségnek a megsértésére, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére hivatkozott. Állította megélhetése igazolt volt, a tartózkodása jogszerű.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperesnek nem volt hatásköre a munkaviszony megszűnésének vizsgálatára. Az elsőfokú hatóság anélkül tett megállapítást a munkaviszony megszűnésére, hogy beszerzett volna ezt igazoló okiratot. A munkaszerződés a felek szerződéses autonómiájába tartozó kérdés. Az alperesi hatóság nem szüntetheti meg a munkaviszonyt, ezért megalapozatlanul állapította meg a hatóság, hogy a felperes 2010. óta nem rendelkezett munkaviszonnyal, emiatt a keresőtevékenység folytatása, mint tartózkodási cél nem igazolt. Jogszabály nem írja elő a foglalkoztatás ténylegességének igazolását, ezért a tartózkodási engedély visszavonására jogszerűen került sor a keresőtevékenység hiányára hivatkozással.

Megjegyezte a bíróság, hogy az az indok, hogy a munkáltató nem adott munkát vagy nem tudott munkát adni a dolgozójának, nem vonja kétségbe a tartózkodás célját. Az alperes más eljárásban beszerzett bizonyítékokat értékelt, a felperest az eljárás megindítása előtt hallgatta meg, de az eljárás során már nem hívta fel nyilatkozattételre, nem adott lehetőséget másik munkaviszony létesítésére.

A bíróság szerint az alperes a Ket. 50.§ (1) bekezdésében és 51. § (2) bekezdésében előírt kötelezettségét megszegve olyan tényekre, körülményekre folytatott le bizonyítást, amelyre nem volt felhatalmazásra és megszegte a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó kötelezettségét is. A másodfokú eljárás során az alperes nem a releváns tények igazolására hívta fel a felperest. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésként állapította meg, hogy az eljárás megindításáról a felperest nem értesítették, emiatt az ügyféli jogait csak a jogorvoslati eljárásban gyakorolhatta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Az új eljárásra előírta a felperes tartózkodási engedélyének időközbeni lejártára figyelemmel a felperes szükséges tájékoztatással való ellátását, figyelmeztetését a kérelem benyújtásának szükségességére.

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, kérve annak hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megsértette a Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontját, 13.§ (1) bekezdés d) és f) pontját, 18.§ (1) bekezdés b) pontját, 67.§-át, a Vhr. 29.§ (6) bekezdés g) pontját, a Ket. 104.§ (3) bekezdését, 105.§ (1) és (2) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló

1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3.§ (2) bekezdését, 215.§-át, 339/B.§-át, a 339/A.§-át. Kifejtette az alperes, hogy tényleges, valós munkavégzés nélküli foglalkoztatás került vizsgálatra. Nem munkajogi szempontból értékelték a munkáltató és a felperesi alkalmazott közötti munkaviszonyt. Tartózkodási engedélyt ugyanis csak az kaphat, aki foglalkoztatásra irányuló jogviszony alapján, ellenérték fejében ténylegesen munkát végez. A munkaszerződés és a munkavállalási engedély mögött azonban nem állt valós, tényleges munkavégzés, ezért nem volt elfogadható a tartózkodási cél, azaz a keresőtevékenység folytatásának fennállása. A megélhetés körében is csak a jogszerű tevékenységből származó jövedelem vehető figyelembe. A Ket. 29.§ (4) bekezdés b) pontja a hivatalból indult eljárásban lehetővé teszi az eljárás megindításáról való értesítés mellőzését, amennyiben a hatóság az eljárás megindítását követően 8 napon belül érdemben dönt. Az elsőfokú hatóság ennek megfelelően járt el. A Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja kógens rendelkezést fogalmaz meg, a hatósággal valótlán tény közlése a tartózkodási engedély visszavonását eredményezi. A felperes a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti eljárásban a kérelem benyújtásakor már tisztában volt azzal, hogy nem valós munkaviszonyról szóló munkaszerződést csatolt be, ténylegesen keresőtevékenységet a bejelentett munkáltatójánál nem végzett és nem is végezhetett. A Ket. másodfokú eljárásra vonatkozó szabályai szerint a másodfokú hatóság nincs kötve az elsőfokú hatóság által megállapítottakhoz, sem a fellebbezésben foglaltakhoz, maga is bizonyítást folytathat le. A másodfokú eljárás során a fellebbezésben foglalt új bizonyítékot értékelte, hiánypótlási felhívásokkal élt a tényállás további tisztázása érdekében. A hatóság a határozatában a döntése szempontjait megadta, azt is, hogy milyen bizonyítékot hogyan értékelt, a határozatát megfelelően indokolta, a bíróságnak csak a határozathozatalakor fennálló tények alapján van joga felülvizsgálni a határozatot. A bíróság a kereseten túlterjeszkedve vizsgálta az álláskeresésre biztosított időt.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül, melynek eredményeként megállapította, hogy az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperes a munkaviszony megszűnésére hatásköre hiányában tett megállapítást anélkül, hogy erre bizonyítást folytatott volna le. Azt is tévesen állapította meg, hogy az alperesi hatóság nem volt jogosult a munkaviszony megszüntetésére.

A perbeli esetben az alperes sem a munkaviszony megszűnését nem mondta ki, sem a munkaviszony megszüntetését nem állapította meg, hanem a Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontjából fakadóan csak azt vizsgálta, hogy tényleges, valós munkavégzés áll-e fenn a keresőtevékenység folytatása céljából kért tartózkodási engedély mögött. A hatóságnak joga és egyben kötelezettsége is volt annak ellenőrzése, hogy a felperes keresőtevékenysége fennáll-e, a felperes által csatolt 2010. november 25-én keltezett munkaszerződés valós munkavégzést igazol-e, miután tudomást szerzett arról, hogy a munkáltató sem a telephelyén, sem a székhelyén 2010. nyara óta tényleges tevékenységet nem végzett, az adóhatóság felé nullás adóbevallást nyújtott be. Mivel a lefolytatott ellenőrzések azt igazolták, hogy az okirati bizonyíték mögött valós, tényleges munkavégzés nem volt és nem is lehetett, mivel a társaság nem működött, ezért a hatóság helytállóan állapította meg, hogy a keresőtevékenység folytatásának célja nem volt igazolt. Ezt a megállapítást a másodfokú hatóság a fellebbezési eljárás során becsatolt újabb bizonyítékokra tekintettel annyiban módosította, hogy a keresőtevékenység folytatása az új munkaszerződésre tekintettel fennállhatna, azonban a munkavállalási engedély visszavonására került, ezért jogszerű jövedelem szerzését nem eredményezhette, a tartózkodási cél fennállása sem volt megállapítható emiatt. Az álláskeresésre

biztosított türelmi időre vonatkozóan a felperes keresete nem terjedt ki, azt a bíróság a Pp. 215.§-át sértve vizsgálta. A másodfokú eljárásban a hiánypótlásra a felperes részére megfelelő határidőt biztosítottak, hogy érvényes munkavállalási engedélyét, munkaszerződését csatolja.

Azonban mivel a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelem benyújtásakor a felperes olyan munkaszerződést nyújtott be a keresőtevékenység folytatásának igazolására, amelyről tudta, hogy nem valós adatot tartalmaz, azaz az nem valós munkaviszonyt tanúsító okirat és ezzel megtevesztette a hatóságot, megvalósította a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat. Ez az ok már önmagában, kötelezően a tartózkodási engedély visszavonását eredményezi, további ok hiányában is. Az alperes ennek ellenére vizsgálta, hogy a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés d) és f) pontja szerint a felperes tartózkodási célja igazolt, illetve megélhetése biztosított-e, de vizsgálta a többi feltétel fennállását is.

A megélhetés vonatkozásában helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a megélhetés jogszerű jövedelemszerzés hiányában nem fogadható el, a megtakarítást vizsgálva sem. A Vhr. 59.§ (1) bekezdését az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte. Az okiratokkal történő igazolási mód nem zárja ki, hogy a hatóság az okiratok valóságtartalmát vizsgálja.

A Ket. 29.§ (4) bekezdés b) pontjának megsértését az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg. Jogszabályi rendelkezés alapján a hivatalból indult eljárásokban, amennyiben az érdemi döntés 8 napon belül megszületik, az eljárás megindításáról való értesítés mellőzhető. Ezen jogszabályi rendelkezésnek eleget tevő hatóság nem sérti meg az ügyféli jogokat, ha a jogszabály által lehetővé tett és megengedett eljárási rendet követi. A felperesnek ilyen esetben a jogorvoslati eljárásban van módja ügyféli jogait gyakorolni. Az ügyféli jogok megsértése nem állapítható meg, ha jogszabály lehetővé teszi az értesítés mellőzését.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a másodfokú hatóság az eljárása során a tényállás tisztázása érdekében eljárta, bizonyítást vett fel, hiánypótlási felhívásokat bocsátott ki, a fellebbezési eljárásban csatolt új bizonyítékokat vizsgálta, a tényállást tisztázta, eljárási szabálysértést nem követett el, a Ket. 50.§ (1) bekezdését, 51.§ (2) bekezdését nem sértette meg. Az alperes tévesen hivatkozott a Ket. 104.§ (3) bekezdésének, 105.§ (1)-(2) bekezdésének megsértésére, mert a bíróság ezeket a jogszabálysértéseket ítéletében nem állapította meg.

A Kúria a jogerős ítéletet - amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat megsértette -, a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes alaptalan keresetét a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján elutasította.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, továbbá a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati illeték viselésére a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében. Az alperesnek jogi képviselő hiányában az elsőfokú eljárásban felszámítható perköltsége nem merült fel, ezért annak viseléséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke,
Kincső sk. bírő

Dr. Márton Gizella sk. előadó bírő, Dr. Tóth

A kiadmány hitelül:

tisztviselő